

ERDOĞAN AKTAŞ

“Medya etiğine inanmıyorum”

RÖPORTAJ

TRTakademi: *15 Temmuz gecesini meydana gelen darbe kalkışmasında CNN TÜRK binası silahlı askerler tarafından basıldı. Bir yayıncı ve kanalın genel müdürü olarak onlarla siz muhatap oldunuz. İsterseniz buradan başlayalım. 15 Temmuz üzerine yapılan yayınlarda bunun bir darbe kalkışması, bir silahlı terör saldırısı, bir işgal girişimi olduğuna yönelik bir kavramsallaştırmaya gidildiğini görüyoruz. Siz bir yayıncı olarak geceyi ve olanları düşündüğünüzde bu kavramların hangisinin tanım olarak daha doğru olduğunu düşünüyorsunuz?*

Erdoğan AKTAŞ: Sanıyorum ortak bir paydası var bütün bunların. Parlamenter demokrasiye, yani halkın iradesine karşı bir hareket sanıyorum her birini ortak paranteze alır. Bu harekete karşı benim kişisel olarak ilk tavrım da bu yönde oldu. O gece evdeydim. Çocuklarım “Darbe nedir?” diye sordu. Bunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorlar. “Bu nedir, darbe midir?” diye konuşmuşlar. Biz olaylar başlar başlamaz eşimle bunun bir darbe olduğunda karar kıldık. Çocuklara da bunu ayaküstü anlatmaya çalıştık. Evden çıkarken henüz o örgüt bahsi yok, henüz açıklama yapılmamış. Evden çıkıp haber merkezine doğru giderken demokrasiye karşı çıkan bir harekete bireysel olarak karşı durmak üzere yol alıyordum.

Bu kavramların her biri doğru ama hepsinin ortak noktası demokrasiye karşı bir hareket var diye düşünüyorum. Doğal olarak “Bunu kim, neden, nasıl, niçin, hangi gerekçeyle, hangi bahaneyle yapıyorsa yapsın karşı çıkmak gerekir,” dedim. Şimdi zor olan yanı şu, herkes bir ortak paydayla karşı çıktı. Hani dendi ya bölmeye çalışıyorlardı, ama öyle enteresan bir şey oldu: Bizi birleştirdi.

TRTakademi: *O güne dair yaptığınız açıklamalarınızda dikkatimizi çeken bir nokta var. O gece kafanızda yayına dair B ve C Planı olduğunu söylüyorsunuz. Bu çok önemli, çünkü özel televizyonlarımızın darbe geçmişi yok. Sizin kafanızdaki B ya da C planı neydi?*

Erdoğan AKTAŞ: Şöyle bir şey düşündüm. Evet, bir darbe tecrübesi yok. Yaşadığım ve benim hatırladığım ilk darbeye on üç yaşındaydım. Çocuktuk yani. Ama bu ülkede gazetecilik yapmak inanılmaz tecrübeleri kazandırıyor. Hele ki muhabirseniz, hele ki sokaktaysanız, hele ki çok önemli dönemleri bir muhabir olarak izleme şansınız olduysa. Nitekim benim öyle bir şansım oldu. Muhabirliği çok sevdim ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışınca çok tarihî olaylara tanıklık ettim. Tarihî olayların haberini yaptık, yayınlarını yaptık. Bütün bunların toplamı bir tecrübe kazandırdı. Evden çıkarken düşünüyorum, tasarlıyorum bir şey olursa ne yaparım diye? Önce eşime dedim, ola ki dönemezsem evi siz de terk edin. Ne olacağını bilmiyoruz. Dediğim gibi o dakikaya kadar bir örgüt adı geçmiyor. Şunu planlıyordum, Doğan TV merkezinde birkaç reji var, birkaç televizyon istasyonu var. Onlardan birinin karşısında yayın yapabilir miyiz? İlk vazgeçtiğim bu oldu,

çünkü bütün teknik aksama, teknik elemanlara müdahale ederek hareket ettiler. İkincisi; her koşulda ama her koşulda, bir şekilde binanın ya da çevrede bir yerden sosyal medyadan yayını sürdürmekti. Üçüncüsü de şuydu, zaten haber merkezine gittiğimde de ilk söylediğim: “Bu yayını bırakmayacaksınız,” oldu. Birkaç kez söylemişim arkadaşlara. “Ola ki bağlantı yaptığımızda biri darbe lehine bir şey söylese, hemen indirin yayını ya da kapatın,” dedim. Çünkü bu da olabilir, birileri devreye girmeye çalışabilirdi. Sonra her hâlükârda yayına devam edeceksiniz, hiçbir şekilde yayından vazgeçmeyeceksiniz. Tabi ben bunu saatler öncesi söyledim. Dolayısıyla arkadaşlar zaten işini yapıyordu. Helikopteri gördüğüm anda da “Yayından vazgeçmeyeceğiz, yayını teslim etmeyeceğiz,” dedim. Rejideki arkadaşlarla, teknik servistekilerle konuştum, haber merkezindeki arkadaşlarla konuştum ve bir telsiz mikrofonu alıp cebime koydum.

TRTakademi: *Bu da çok önemli bir ayrıntı.*

Erdoğan AKTAŞ: Evet. Gittiği yere kadar yayın gidecekti, gitti de. İkinci aşaması şu; stüdyoyu boşaltacaktık, fakat duyurabildiğimiz kadar sesimizi duyuracaktık. Oradaki refleksim biraz da şuydu; binanın dışına çıkmamak. Çünkü çıkarsam giremeyebilirim, ne olacağını bilmiyorum. Fakat çok sayıda vatandaş da geldi zaten. Bizi ve yayını korumak, kollamak ve kurtarmak için. Bir köşeden sesimi duyurmaya çalışarak yayına devam ettim. Zaten bundan başka bir seçenek de yoktu. Bunu yaparken aklıma da şu gelmiyor değil; eğer bu ses nereden geliyor diye ararsalar bütün binaya hâkim olurlarsa nahoş şeyler olur. Dolayısıyla başta ilk hedef sosyal medyaydı zaten. Aynı anda sosyal medyadan da yayına geçtik. Yine helikopteri gördüğüm an refleksim Twitter’den mesaj atmak oldu. Çünkü bir daha atma şansınız olmayabilir ya da çok kaotik bir ortamda temas kopabilir, yani bütün dünyayla temasımız kopabilir. Not düşmek, tarihe not düşmek istedim. Bu sorunun yanıtını bilmiyorum belki ilerleyen sorularda var. Kimlerle muhatap olacağımı ve muhatap olduğumda ne söyleyeceğimi tasarladım. Şöyle düşünün; bizim tarihe not düşmemiz gerekiyor. Yani yapılan kanunsuz, demokrasiye ve halka bir darbe. Gelenler kanunsuz ve bundan vazgeçme hakları var. Çünkü hukuksuz bir emri uygulamama hakları var. Bunları söyleyeceğim fakat askerleri gördüğüm zaman refleks olarak ağzımdan “Sizin yaşınızda çocuğum var benim ne yapıyorsunuz,” gibi bir cümle çıktı. Bu cümleden sonra benimle diyaloga geçtiler, diyaloga geçtikleri zaman da kontrol bana geçti. Belki o cümlenin duygusallığı, belki o çocuklar da şöyle bir silkindi, bilmiyorum. Çocuk derken özellikle erlerden bahsediyorum. Bir iki de rütbeli vardı içlerinde. Yaptıklarının ne kadar bilincindeydiler hiç anlamadım. Planlarımdan bir tanesi de şuydu. Tabi çabuk karar vermek gerekiyor. Askerlerle karşılaştığımız koridorun en sonunda spiker arkadaşların kıyafetlerinin

olduğu dolaplar vardı. Aslında mümkün olduğunca birçok şeyi sıralıyorum, öne-receğim fakat vakit olmadı. Erlere diyeceğim ki gelin üstünüzü değiştirin, çünkü her bedende kıyafet var orada. Kalabalığa karıştığınız ân ben sizi korurum. Eğer bunu yapabilmiş olsaydık onlar da böyle bir kalkışmaya, böyle hukuksuz bir emre karşı çıkmış insanlar olarak kendilerini temizleyeceklerdi. En azından o hukuki so-ruşturmadan kurtulacaklardı. Fakat o gün, işte o çocuklar da ne yaptıklarını bilmi-yordu. Keşke öyle olsaydı, biraz daha az tatsızlık yaşanır, belki de o silah ateşlen-mezdi. Bütün bunlardan en çok işe yarayan iki tanesi oldu: Stüdyoda ses ve boş görüntü, bütün dünya televizyonları anında vermiş bunu. İkincisi sosyal medya, hem Facebook'ta hem de canlı yayın yapabileceğimiz diğer sosyal medya araçla-rından anında yayına geçmiş olmak.

TRTakademi: *Yıl 2016 ve bir darbe girişiminde TRT işgal ediliyor. Sizce bu durumu ne ile açıklayabilirsiniz?*

Erdoğan AKTAŞ: Sanıyorum, öğretilmiş yanlışlarla hayata devam eden bir grubun, yanlış bir şey yaparak hareket etmesinden kaynaklanan bir durum var. Çünkü dar-be yapma aptallığı bir şekilde öğrenilmiş. Darbe nasıl yapılır? Bu konuda ülkenin maalesef ciddi bir tecrübesi var. Önce TRT basılır. Onlar da herhâlde bu duyguyla hareket ettiler. Hiç şüphesiz TRT çok yaygın bir yayın kurumu. Bir de belki psiko-lojik bir üstünlük sağlamak üzere orada olmuş olabilirler. Eğer bir rütbeli çıkar ve geçen darbelerde olduğu gibi bir görüntü verirse psikolojik üstünlük kurabiliriz diye düşünmüş olabilirler. Zaten benim “aman bu yayını teslim etmeyelim” de-memdeki kaygımda buydu. Darbecilerin öyle ya da böyle psikolojik bir üstünlük sağladığı zannına halk kapılmasın düşüncesiydi. Onların nasıl bir refleksiyle, nasıl bir düşünceyle hareket ettiğini bilmiyorum. Fakat bütünüyle insan haklarına, Türk geleneklerine ve hukuka karşı hareket ettikleri için ötesini sorgulamak da çok anlamsız geliyor. Sebebi de ahlaksız, mantıksız, hukuksuz, sonucu da ahlaksız, man-tıksız, hukuksuz bir durum. Bir insan bu durumda kaç tane doğru şey yapabilir ki?

TRTakademi: *Türk medyasının o gece yekvücut olup demokrasiden yana ortak tavır sergilemesini nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Erdoğan AKTAŞ: Üstelik her görüşteki değil mi?

TRTakademi: *Bu, Türk medya tarihinde sıkça karşılaştığımız bir durum değil. Me-sela, CNN TÜRK'te yapılan canlı yayın bütün kanallarda yayımlandı. Bu tavır med-yamızın geleceği için bir imkân mıdır?*

Erdoğan AKTAŞ: Şimdi o güne gelene kadar farklı düşüncelerle, farklı tezlerle, farklı anlayışlarla yayın yapmak çok normal. Zaten böyle de olması gerekiyor. Ay-

rica şu var o farklı düşüncelerin, farklı farklı anlayışların bir araya gelemeyeceği zannedildiği için tanklarla halka ateş edildi bu bir. İkincisi, aslında hepimiz sıradan insanlarız. Bu halkın bir parçasıyız. Evden çıkarken hepimiz annemizin elini aynı şekilde öpüyoruz. Ya da bayramda öyle ya da büyüklerin mezarına gittiğimizde aynı şekilde dua ediyoruz. Ne bileyim, çocuğumuzu aynı şekilde öpüyoruz, seviyoruz. Ya da alt katta bir üniversite öğrencisi varsa üst kattaki adam kesin bir tas çorba götürür bu ülkede. Yani her koşulda, çok güzel ortak değerlerden bahsediyoruz. Dolayısıyla bu çok güzel değerlerle beslenmiş insanların bir kısmı da medya mensubu. Eleştirilir, sonuna kadar da eleştirebilir. Fakat o gece fark edildi ki hiçbir özgürlük alanı kalmayacak. Ortak bir felakete gidiliyor. Bir de halka ateş eden manyakça, sapıkça bir grup söz konusu. Ortak bir refleks hiç kimse konuşmadan gelişmiş oldu. Son derece sevindirici. Bundan sonra devam eder mi? Bence eder. Demokrasiye, insan haklarına, halka karşı herhangi bir zulüm içeren harekete –darbe girişimi gibi– bugünün dünyasında sapkınca olan ve öyle sonuçlar verebilen bir duruma karşı herkes ortak tavır sergiler gibi geliyor. Türk medyasının, aslında dünya medyasının da ciddi derecede hastalık ve eksikliklerinin olduğunu biliyoruz. Bu ayrı bir tartışma konusu. Üzerine çok şey konuşulur, hepimiz aynı noktaya bakıp farklı bir hastalık teşhisi koyabiliriz ya da çok sağlıklı olduğunu söyleyebiliriz. Ama medya bütün dünyada bir tartışma konusu zaten. Fakat o gece bütün bunların olması, ortak bir duyarlılığın doğmasına neden olacak çok sayıda ortak değer vardı ve herkes çok kısa zamanda bütün bunları görmüş oldu. Aynı şekilde mecliste parti ayrımı olmadan bütün vekiller aynı tavrı gösterdi. Biraz daha radikal olduğu varsayılan HDP’den daha milliyetçi olduğu varsayılan MHP’ye, iktidar partisinden ana muhalefet partisine kadar aynı tavrı göstermiş oldular. Jete levye atan insanların, yani neredeyse tanka kafa atan insanların olduğu bir Türkiye’den bahsediyoruz. Bu tuhaf, duygusallığın ve gerçeküstüculüğün ötesinde bir durumdur.

TRTakademi: *O gece yaptığınız açıklamalarda “yayın namusu” diye bir kavram kullandınız. Biz ne anlamalıyız bu kavramdan açıklar mısınız?*

Erdoğan AKTAŞ: Şöyle ki sokakta yetişmiş bir gazeteci, Pavlov’un köpeği gibi oluyor. Yani şartlı refleksle hareket ettiği oluyor. Kimi zaman yapılan yanlışların ideolojilerden, anlayışlardan ya da dürtülerden ziyade bu yüzden yapıldığını düşünüyorum. Hani şurada bir patlama oluyor herkes kaçıyor, bu benim başıma birkaç defa geldi ben patlamanın olduğu yere doğru gidiyorum ve akıl kârı bir iş değil. O gece de bütün refleksimiz o yayını verme üzerineydi. Neticede önünüzde silahlı adamlar var. Bütün namlulara mermiler sürülmüş sonradan öğrendik. Hıçkırır, tetiğe bassa hepimizi paramparça edebilecek düzeydeki silahlardan bahsediyoy-

ruz. Fakat refleks sürekli yayını devam ettirme, haberi devam ettirmeydi. Bana diyorlar ki korktun mu? Yemin ediyorum tek bir şey için korktum: Yayını tekrar sağlıklı bir şekilde geri alabilecek miyim? Sağlıklı bir durum değil normalde bu. Ben bütün bunları, bu tecrübeyle yaparken arkamda duran arkadaşlar da –yaş grubu itibarıyla çok genç yaşlara tekabül ediyordu– aynı şekilde refleks gösterdi. Çok enteresan, rejiden sorumlu arkadaş, reji masasını kilitliyor. Bu şu demek; bastığınız zaman başka bir aygıtı seçemiyorsunuz. Yani biri gelip orayı bassa ateş etse de başka bir aygıtı seçemiyor. Orada o da o refleksi gösteriyor. Hemen gidiyor stüdyonun kapısını kilitliyoruz vs. Orada kimse olmayınca yayın sanki devam etmiş havası vereceğiz. Muhataplarımızın teknolojik cehaleti sayesinde yayın devam ediyor çok şükür. Bir de hep şöyle bir şey var. Mesela gazetede çalışırken o filmi teslim etmeden, fotoğrafı ve haberi yazmadan yemeğe, tuvalete gidemezsiniz. Böyle bir koşullanmayla çalışıyorsunuz. Ben bu işi yapmaya başladığımda 17 yaşındaydım ve içimde mesleki bir tutkuyu da barındırıyordum. Ayrıca biraz duygusal olabilirim bilmiyorum, halkın, memleketin, bu ülkenin tarihinin namusuna el uzatan birleri var ve bunu da bir yanıla medyaya sürdürmeye çalışıyorlar. Dolayısıyla o namusu teslim etmemeyi de bir görev olarak görüyorsunuz. Çok amiyane bir tabirle söylüyorum, mesleki bir görevin dışında, vatan millet görevi gibi davranıyorsunuz. Birileri tankın önünde duruyor, jete levye atıyor ya da helikoptere taş atıyor. Siz de orada bu yayını kurtarmak ve yayıncılığın ötesinde sadece demokrasi için, seçilmişler için, seçtiklerimiz için, bu sistemin devam etmesi için ya da bir zulme maruz kalmamak için yayını sürdürme gayreti içinde düşünüyorsunuz. İçinde profesyonellikte var, duygusallıkta var. Tabii bu halka, bu topraklara vefa borcu da var. Bütün bunları o ân bu şekilde kafanızda tabii ki kategorize edemezsiniz. Bunu böyle yapayım, bunu da şu yüzden yapayım diyerek değil; ama bu şeyleri topladığınız zaman, evet benim namus borcum; çünkü bu ülke için, bu halk için, çocuklarım için ya da aynaya baktığımda göreceğim şeylerle ilgili bir durum. O yüzden diyorum içinde bir duygusallık var. Zaten 15 Temmuz sonuçları itibarıyla da duygusallık barındırıyor.

TRTakademi: *Olağanüstü dönemlerde yayıncılık konusunda mesleki ilkeler, yayın politikaları ya da evrensel ilkeler mi bir yayıncının reflekslerini belirler? Böyle durumlarda yayını devam ettirme konusunda bir hazırlık ya da eğitim programları var mı? Bu bağlamda bir çalışma yapmayı düşünüyor musunuz?*

Erdoğan AKTAŞ: Evrensel ilkeler üzerine çok şey konuşulur. Kendi yorumumu söyleyeyim, kişisel görüşüm şu; bu işin kısmen ahlaki, kısmen hukuki genelgeçer kuralları olduğuna inanmıyorum. Bütün iletişim fakültelerinin de yanlış eğitim verdiğini düşünüyorum. Çok tartışılır, konudan biraz sapabiliriz ama şöyle ki CNN

INTERNATIONAL gibi bir hastalık var bu ülkede. Birinci Körfez Savaşı sırasında hepimiz CNN INTERNATIONAL'dan canlı yayında savaş seyrettiğimiz için zannediyoruz ki en iyi televizyonculuğu onlar yapıyor. Hâlbuki dönün bakın domestik yayınları böyle değil. Mesela ben AL JAZEERA ENGLISH yayınlarını beğenmiyorum ama AL JAZEERA orijinal ARABIC domestik yayınlarına bayılıyorum. Arapça bilmiyorum. Çünkü, özellikle ilk başta bütün bu coğrafyanın demokrasi algısını değiştirdi, sonrası tartışılır. Dolayısıyla yayıncılık yereldir. Hiç kimse atıp tutmasın, yereldir. Yaptığınız yayının evrensel "üniversal" etkileri olabilir. Onun üzerine ayrıca konuşulur; çünkü ülkenin hemen sınırında, bizim çevremizde öyle çok ciddi problemler var ki. Öyle olaylar oluyor ki biz bunu yapıyoruz, bütün dünya bu haberi yayınlıyor mesela. Ya da darbe gibi aptalca bir şey oluyor, bütün dünya yayınlıyor. Dolayısıyla haber yayıncılığı yerel bir faaliyettir. Unutmayın ki bir de ticari bir yönü var bunun, TRT'sinden en eski ve yeni özel televizyonuna kadar, radyosuna, gazetesine kadar. İşin ekonomik tarafı da ayrıca konuşulur. Bu çerçevede BBC'nin yayıncılık anlamında ya da CNN'in ya da SKY NEWS'in ya da bilmem kimin yaptığı bir şey, kimine çok doğru gelebilir bana gelmez. Fakat biraz Şark kompleksiyle ezilip büzülüyoruz. Çırpınıyoruz Amerika seçimlerini vermek için. Tabi ki vereceğiz tabi ki çok önemli bir haber, fakat biraz da Şark kompleksiyle yaptığımızı düşünüyorum. Bakın çok şey değişti, eskiden bu işler zordu ama şimdi aynı teknolojiyle dünyanın her tarafından hepimiz ulaşabiliyoruz ve aynı kalitede kullanabiliyoruz görüntüleri. Elbette paranız ölçüsünde. Bizim bütçelerimiz o kadar büyük değil ve onlar daha komplike çalışıyor. Ben bunu içerik bazlı söylüyorum. Öbür tarafıyla evet olması gerekir. Özellikle kriz anlarında ve kriz yönetimi konusunda ve belki bunların ardından, mesela TRT'deki arkadaşların bir travma terapisi alması gerekir. Atatürk Havalimanı'na yapılan baskından sonra oradaki bazı şirketler –duyduğum kadarıyla– yapmış bunu. Fakat yine biz Türk'üz bize bir şey olmaz, biz gazeteciyiz bunlar olur mantığıyla hareket ediyoruz. Fakat doğru değil. İşin kriz yönetimi ve krizden önce alınması gereken şeyler konusunda birkaç şey söyleyeceğim. Bir, kimsenin buna vakti olmuyor. İki, kimse yeni bir şey yapma derdinde değil. Üç, kimse yeni bir içerik üretme derdinde değil. Dört, biraz Şark kompleksiyle, yabancıların en muhteşemini yaptığı iddiasıyla biz nedense böyle ezik büzük devam ediyoruz. Fakat aynı kamera, aynı stüdyo, aynı ışık, üstelik burası haber kaynıyor. Habercilik açısından baktığınız zaman çok daha iyisini yapacağımızı düşünüyorum; ama krizler yaşanmadan önce alınacak önlemler konusunda hiç kimsenin çalıştığını düşünmüyorum. Olağanüstü hâllerde ne yapılacağı konusunda kimsenin bir ön hazırlığı yok en azından duymadık.

Özellikle deprem konusunda ne yapmalıyız diye ikide bir konuşuyoruz arkadaşlarla fakat bunu masaya henüz yatıramadık. Çünkü buna fırsat olmuyor. İlk haberi

aldığımızda kim nereye gidecek, ne yapacak bütün bunların hazırlığı yapılmalı. Büyük deprem sırasında NTV'deydim, orada hayat kurtardık. Depremdeki tek, özel haber kanalıydı NTV ve dehşet yayınlar yaptık. O zaman iletişimi sağladık. Eğer –Allah korusun– böyle bir şey yaşarsak hazırlıklı olmamız ve bu krizleri nasıl yöneteceğimiz konusunda hazırlıklı olmamız gerekiyor. Ülkemizde sınırın hemen ötesinde savaş hâli var. Türkiye'yi çok yakından ilgilendiriyor ve etkiliyor. Sahada olanların ilk yardım dersi alması lazım ama onu dahi almıyorlar. Yıllar yıllar önce biz almıştık ama tazelememiz gerekir bütün bunları. Bu konularda yabancılar bizden biraz daha önde gidiyor. Bizde her şey biraz bütçe sorununa takılıyor, ama meslek içi eğitimlerin hiç ara vermeden devam etmesi gerekir. Şunu da ifade etmem gerekiyor: Bizim bu ülkeye bir borcumuz var. Herkesin üstüne düşeni yapması gerek. Ama hâlâ en büyük problemimizin iyi yetişmiş insan sorunu olduğunu düşünüyorum. İyi muhabirler, iyi prodüktörler, iyi sunucular, iyi kameramanlar, iyi montajcılar yetiştirmek de boynumuzun borcudur. Bütün bunların komplike düşünülerek hareket edilmesi ve bütün bu yapının kriz ânında nasıl hareket edileceğini planlamak gerekir.

TRTakademi: *O gece rejiyi kapatan personeliniz bunun eğitimini aldığı için değil başka bir duyguyla mı davrandı?*

Erdoğan AKTAŞ: Hayır, konuştuk. Burayı teslim etmeyeceğiz. Mesela geldiler ana kumanda masasına. Çocuklar burası montaj bölümü dediler. Peki dediler geçtiler yan tarafa, yan taraf rejî. O çok kısa konuşmanın eseri. Bir de o gece herkes takım oyunu oynuyordu.

TRTakademi: *Sizin ekip olarak ön hazırlığınız oldu. Konuştunuz yani.*

Erdoğan AKTAŞ: Evet, evet. Saatler öncesinde, “Bu yayın asla bırakılmayacak,” diye konuştuk.

TRTakademi: *Biraz da yayıncılık açısından meseleye bakalım. Hem ulusal medyada, hem de uluslararası medyada o geceyle ilgili yapılan yayınlar var. O gece uluslararası medyanın gösterdiği tavır nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Erdoğan AKTAŞ: Evet, evet. Enteresan. Şimdi çok sayıda gazeteci bizi ziyaret etti. Bazılarıyla konuştuk en son Almanya'dan birkaç grup geldi. Onlar enteresan sorular soruyorlar, ben 15 Temmuz'u anlatıyorum, konu o. Onlar basın özgürlüğünü sorguluyor. Her biri sorgulanabilir tabi ancak konu o değil. Peki, “Siz niye refleks vermediniz?” dedim. Birisi şöyle dedi: “Cuma akşamı oldu. Bütün Avrupa tatilde zaten. Bir de Temmuz ayı. Biz ancak pazartesi işe uyanabildik.” Ben de şöyle cevap verdim. “Kendi adıma ve Türk milleti adına söz veriyorum; bundan sonra mesai

saatleri içinde öleceğiz. O zaman daha duyarlı olacaksınız herhâlde.” O zaman buz gibi bir hava esti. Benim de derdim orada karşımıza gelen –en azından misafir olarak gelen– birilerini yargılamak, eleştirmek değil. Fakat “onlarınki”, kabul edilebilir bir tutum değil. Ancak şurasını hepimiz biliyoruz ya da inanıyoruz ki, böyle bir faaliyet, böyle bir girişim, kalkışma, darbe –ne deniyorsa artk– bir başına olmaz. İlla bir temas noktaları var dünyada da... Şimdi çok açık konuşmadan hepinizin tahmin ettiği, yanlış ya da doğru fikir yürüttüğü, ileri de çok daha net ortaya çıkacak olan bir planın da dâhilinde oldu. Dolayısıyla bu planları kendilerince sahneye koyan yapılar, gruplar –bunlara ne isim verilirse– onlar da herhâlde bir bekleme sürecine girdi.

TRTakademi: *Uluslararası medya kartellerinde o gece gördük ki konuyla ilgili uzmanlar çok yetersiz, olaya ilkesel ya da demokratik açıdan bakan insanlar değillerdi. Oysa bu olaydan hemen önce Nice saldırısı tüm taraflarıyla bizim medyamızın tamamında değerlendiriliyordu. Bu tutumda bir karşılıklık “Batı” değerleri bağlamında bir sıkıntı yok mu?*

Erdoğan AKTAŞ: Var ama öyle zannediyorum ki bu ön yargıları biz Türkiye’de kendi işimizi çok daha iyi yaparak, ülkemizdeki demokrasiyi çok daha geliştirerek yanıtlayabiliriz. Niye? Çünkü birtakım hesaplarla yapıyor bütün bunlar. Oturup konuşmaya kalksak haftalarca üzerinde konuşacağımız bir konudan bahsediyoruz. Dolayısıyla biz kendi işimizi iyi yaparsak, kendi kendimizi iyi yetiştirirsek, ortaya onlarla baş edebilecek maddi manevi bir güç koymuş olabileceğiz. Bir de nereye baktığımız kadar nereden baktığımız da önemli. Onlar oradan baktığında burası farklı görünüyor tabi. Ayrıca benim dilime pelesenk olan İbn Haldun’unun bir sözü var: “Coğrafya kaderdir.” Bu coğrafyada bizim kaderimiz. Kabul edilmiş bir kaderden bahsetmiyoruz. Yani bu terör, dışarıdan içeriden gelen bu zulüm kabul edilebilecek bir şey değil. Dolayısıyla zamanla bazı şeyler çok daha net anlaşılır olacak. En azından bu dış bağlantılar; amaç, hedef daha net ortaya çıktığında dünyanın buraya bakış açısındaki eksiklik de, bunun nedenleri de öyle tahmin ediyorum ki daha net anlaşılacak. Çünkü belli bir hesapla gidildiği de ortada. Bu toprakların insanları duygusal oluyor. Eylemlerimizi de duygusal tavır belirliyor. Ama uluslararası ilişkilerde duygu yok. Herkes kafasına göre değil kişisel kâr zarar hesabına göre hareket ediyor. Şüphesiz bilmediğimiz çok yan var ve bunları zamanla öğreneceğiz, öğrenebileceğiz. Ama sınırda bekletip tel örgülerin arkasındaki insana, bir bardak suyu vermekte tereddüt eden bir anlayıştan bahsediyoruz. Ben Avrupa’yı, Avrupa kültürünü o demokrasiyi falan yargılamıyorum. O politikayı yargılıyorum. O politika kendi hesabıyla başka bir şey yapıyor. Üç milyonu aştı buradaki mülteci sayısı. Sanıyorum o İskandinav ülkelerinden bir tanesinde acaba bunların yüz elli tanesini ülkeye alsak mı diye haftalarca, aylarca tartışılıyor.

TRTakademi: *Medyanın görevi kendi yanlışlarını görmek olduğu kadar aynı zamanda başkalarının yanlışlarını da göstermek değil midir?*

Erdoğan AKTAŞ: Hiç şüphesiz oluyor zaten. Tartışılacak bir şey yok ortada. Bakın 15 Temmuz'dan sonra gelen çok sayıda yabancı insanla konuştum. Soruyorlar, işte bu ülkede insan hakları problemi var. Bu ülkede demokrasi problemi var, bu ülkede basın özgürlüğü problemi var, Kürt sorunu var, mülteci sorunu var. Ben dedim ki: "Adamlar bunları tartıştığımız yeri bombaladı. Bunların konuşulacağı ve çözüm bulunma olasılığı olabilecek, olması gereken tek yeri bombaladı. Hani neyi konuşuyoruz ki, bütün bu konuları konuşalım. Bütün dünyada bu sorunlar var zaten. Medya özgürlüğü hiç tartışmasız ki bir problem. Fakat İngiltere'de WikiLeaks belgelerini yayınlamak üzere araştırma yapan kişileri o ülkenin görevlileri bastı ve o belgeleri elinden aldı. Bunu da tartışırız. Ama bunları konuşabileceğimiz yer bombalandı." Ben anlattım, umarım anladılar. En azından ne kadar kişi anlarsa ya da kişiyle konuşursak o kadar iyi olacak.

TRTakademi: *Çinlilerin bir sözü var. "Bir kişiyi döv on kişiyi korkut." Terör olaylarının sunumu bağlamında televizyon terör örgütleri için bir propaganda aracı olarak kullanılabilir. Bir kişiyi öldürüyorsunuz, milyonları korkutabiliyorsunuz. BBC'nin tam bu noktada ilkesi: "Her şeyi kaydet ancak kurgulayıp ver." Bu gibi olağanüstü durumlarda bizim medya gruplarımızın böyle bir anlayışı var mı?*

Erdoğan AKTAŞ: Artık oluştı gibi geliyor. Tamamıyla değil yüzde yüz değil fakat kişisel gözlemim bu yönde. Bir yerde olağanüstü bir şey olduğu zaman, çok yakından görüntüler verilmiyor. Herkes öğrendi. Bir de birçok yanlıştan ve eğitimsizlikten gelen bir yanlıştan, medyadan bahsediyoruz. Medyanın ciddi sorunları var hem de bir tane değil birçok sorunu olan. Maddi manevi birçok sorunu olan bir yapıdan geliyoruz. Dolayısıyla bu eksiklikler, özellikle belirttiğim hastalıklar, gazetecilik hastalıkları olduğuna da inanıyorum; hem kişisel bazda hem yapı bazında hem genel sektör anlamında öğrenilmiş yanlışlarla hareket ettiğimizi düşünüyorum. Ama yaşadığımız tecrübe, özellikle bu vahşi bombalama saldırıları bazı şeyleri öğretti bize. Yine görebildiğim kadar Avrupa'da da iş ahlaki boyutta gidiyor. Diyorlar ki: "Lütfen bu görüntüleri, sosyal medyada ve yaygın medyada kullanmayın. Yakınları rencide olabilir ya da bazı bulgular teröristlerin eline geçebilir soruşturma sekteye uğrayabilir." Görebildiğim kadarıyla genellikle oradaki halk ve profesyoneller medya profesyonelleri buna uygun hareket etmiş oluyor. Ama tabii arada bir fark var; bizim bir gündemimizle onlar altı ay idare eder. Biz öğleden sonra eskitiyoruz, o kadar çabuk unutuluyor ki sıkıntılar oluyor. Mesela iki hafta önce bir pazar günü ekranda şarkı söylendiği anda sekiz şehit haberi geldi. 20 yaşındaki sekiz çocuk hayatını kaybetmiş. Bırakın bunu, şurada arabanın altında kedi

kalsa hepimiz ağlamaklı oluruz. Sosyal medyada bir şey çıkıyor: Erdoğan Aktaş'ın yönetimindeki CNN TÜRK'te skandal, sekiz şehit varken onlar şarkı söyledi. Bunu yapan da meslektaş. Ara ve sor, oysa sorun rejide. Rejide bir sorun var, kesecek ama bir problem var. Bu etik anlayışı, ahlaki duruşu hayatın her noktasında göstermek gerekir. Ben medya etiği diye bir şeye inanmıyorum. Çünkü medya etiği, sonra bu masayı yapanın mobilyacı etiği, simitçi etiği filan... İnsanın böyle ahlaki değerler alması çok basit, hatalarıyla birlikte. İşin genel kamuoyunu ilgilendiren yanları konusunda yaşadığımız çok acı tecrübeler bize bazı şeyleri öğretti ve az da olsa uygulamaya geçildi. Son dönemlerde olup bitenlerden bu anlamda ben de kısmen huzurluyum. Çünkü bir vaka yaşanıyor ve siz o vakaya yabancılaşarak bir yayın yapıyorsunuz. Çok konuşulur aslında. Bir gerçeklik var ve siz bazı kavramları kullanarak bir üst gerçeklikle bir şey anlatıyorsunuz. Bilmiyorum medyada böyle bir tartışma ya da iletişim bilim insanlarının böyle kavramları var mı?

Bu üst gerçeklik olaya bambaşka boyut katıyor. Diyorsunuz ki işte dünya güzeli Fatma kaçırıldı. Fatma'nın dünya güzeli olduğu tartışılır ama kaçırılmış. Bir üst gerçeklikle sunuyorsunuz. Medyanın kendi içinde yapısal olarak böyle sorunları var zaten. Ama bizim için bunları tartışmak lüks ötesi bir şey. Ama yaşadığımız tecrübeler bir daha gösterdi bazı şeyleri. En azından kırıldığımız noktalarda biraz daha düzgün hareket ediyoruz. Bakın yıllar önce ilk kez görevli olduğum, genel yayın yönetmeni görevini üstlendiğim sırada yaptığım işlerden biri, o zaman Star TV'de TMSF dönemi. Arşivlerdeki plajlarda çekilmiş hatun görüntülerini, kadın görüntülerini sildirmek oldu. Dediler ki: "Acaba bu adam da mı muhafazakâr?" Hâlbuki tek yaklaşımım şu oldu: Kumsalda güneşlenirken kendi özgür iradeleri dışında çekilmiş görüntülerini yine kendi inisiyatifleri dışında herkes kullanıyor. Bir defa kullanıma girdi mi yıllarca kullanılıyor o görüntü. Bana çok garip gelirdi bu. Olduğu gibi attırdım, kullanılmayacak. Anlatmak bile zaman aldı. Niye? Üstelik kadın muhabirlere ve prodüktörlere de anlatmak zaman aldı. Çünkü öğrenilmiş yanlışlarla devam ediyoruz hayata. Yine aynı konuya geliyorum: Pratik bize bir şeyler öğretti galiba. Yani hatırı sayılır bir tecrübeye sahibiz artık. Eksik mi eksik tabii!

TRTakademi: *Olağanüstü olaydan sonra yayınlanan görüntülerle ilgili iki anlayış var. Bir taraf ceset görüntüleri yayınlamak teröre destektir derken diğer taraf ise medya bir şeyleri gizlemek için değil açıklamak için vardır, diyor. Sizin yayıncılık anlayışınızda bunun bir kriteri var mı? Nereye kadar yayınlanabilir? Nereden sonrası teröre destek olur?*

Erdoğan AKTAŞ: Sanıyorum her vakayı bıkmadan usanmadan tek başına konuşmak gerekiyor. Çünkü evrensel anlamda da net bir sonuç elde edilememiş konulardan bahsediliyor. Bilmiyorum benimle aynı fikirde olur musunuz? Çünkü soyut

kavramlardan bahsediyoruz. Son dönemlerin konusu şort giydiği için biri hanımefendiye saldırdı. Haberler şöyle çıktı: “Şortlu hemşireye saldırı”. Bizde de öyle çıktı. Arkadaşlara dedim ki: “Arkadaşlar ne demek şortlu hemşire?” Niye hemşire diyoruz? Eminim, şimdi bunu ifade etmesi de zor. Eminim bir de hostes olsaydı derdik bunu: “Şortlu hostese saldırı”. Başka hiçbir meslek grubuyla ilgili geçmezdi bu. Oysa bir kadın şort giydiği için saldırıya uğramış, mevzu bu. Bakın yine şiddetten bahsediyoruz, yine bir gerçeklikten ve bir kavram üzerine tartışmaktan bahsediyoruz. Uzun uzadıya konuştuk tartıştık bunları. Ben bütünüyle yanlış gördüğüm için, önce o başlığı aldurdım, sonra tartışmaya açtım bunu arkadaşlarla. Biz değiştirdik böyle devam ettik. Üstünden iki hafta geçti yargı süreciyle ilgili bir karar çıktığında bizde de başlık yine şortlu hemşire diye çıktı. Ben yine onu da hemen değiştirdim. Her vakayı kendi içinde tekrar tekrar tartışmak gerekiyor. Ayrıca –kavram doğru mu bilmiyorum ama– kimi zaman “gerçeklik pornografisi” gibi bir şeyle yüzleşmenin de doğru olduğu konusunda hepimiz gibi benim de problemim var. Parçalanmış insan, yani vahşetin en acayip görüntülerinden biri, birkaçı 15 Temmuz’da da yaşandı; ama vermedik. Oysa bu vahşeti anlatabilecek inanılmaz görüntülerdi. Burada herhâlde birkaç şey daha konuşuruz. O insanların yakınları, çektikleri. İki, ona maruz kalan çeşitli yaş gruplarında, duygusal yapıda ve hassasiyet noktasında insanlar var. Üç, bir faydası var mı? İnanın bilmiyorum. O zaman deniz kenarında boğulmuş cesedi niye yayınladık? İşte diyoruz ya her birinin kendi açısından konusu, iyi ki yayınlamış tabi o fotoğraf korkunç bir şeydi, yani olağanüstüydü. Daha sonra ben bunun üzerine kendi bloğumda bir yazı yazdım: “Çocuk cesetlerine ‘like’ yapmak”. Burada tartışılacak nokta o kadar çok ki... Allah hepimizin ‘like’ını versin, şeklinde bitirdim yazıyı. Şimdi gerçekten fotoğrafı mı beğeniyoruz? Ne kadar garip değil mi? Her olayı kendi içerisinde değerlendirmek gibi boynumuzun borcu olan bir şey var. Tıpkı ekonomi dünyasında her krizi ya da kötü giden bir şeyi, o iktisadi teşebbüsler kendi içerisinde yönetmek, konuşmak tartışmak ve ona göre hareket etmek noktasındaysa, biz de her gün belki günde birkaç defa aynı şeyi yapmalıyız. Ortak bir şey bulunabilir mi? Çok emin değilim ama zor.

TRTakademi: *Sorun şu mu; erdemli gazeteci yoktur, erdemli insanlar vardır.*

Erdoğan AKTAŞ: Kesinlikle katılıyorum. Hayatın her alanında, en çok ihtiyacımız olan şeyin ahlak olduğunu düşünüyorum. Yediğim simidi peynirle katık ettiğim zaman, bunda bilmem ne susamı mı var diye hissetmemem gerekiyor. Düşünmemem bile gerekiyor; çünkü o ahlaktan gelmiş biriyim. Ne kadar enteresan –kimi zaman o Şark kompleksiyle– Avrupa’da hiç böyle düşünmüyoruz. Çünkü adamların bir değeri var, kuralları var, bu kurallara uyulmadığı zaman yaptırımları var diye ina-

nıyoruz. Dolayısıyla benim önüme gelen sağlıklıdır, diye düşünüyoruz. Aynı hissiyatı burada da hissetmek isterim. Hem televizyondaki üründe hem raflarda hem sokakta karşılaştığım kişilerde. Hepimizin aslında istediği ve özlediği, arzu ettiği şeylerden bahsediyoruz. İyi nesiller yetiştirerek aşarız bazı şeyleri. Yani o fırıncı iyi usta yetiştirecek ben de iyi muhabir yetiştireceğim. Ben şimdi bir kanalın genel müdürüyüm, ben yerime insan yetiştirmek zorundayım. Çünkü bir sistemden bahsediyoruz ya da bir daha böyle olağanüstü durumda halkı hedef alan, ülkeyi hedef alan saçma sapan yapılar karşısında doğru düzgün refleks gösterecek bir medyanın ya da bir yapının sürekliliğini düşünmek açısından adam yetiştirmek gerekir. Hayatta iyi bir şeyler yapmak lazım. Hiçbir şey yapamazsam bile bir çiçek ölmesin diye bakmak lazım. Çünkü ben, dünyaya ölmek üzere geldiğimize inanmıyorum. Dünyaya yaşamak üzere ve yaşatmak üzere geldiğimize inanıyorum. Hayatta hiçbir şey yapamıyorsam o çiçeği yaşatırım demek lazım. Ama bu hayata bakış açısını yaptığınız profesyonel işe yansıtmanızda ona uygun iş yaparsınız.

TRTakademi: *Cengiz Aytmatov'un romanında dediği gibi gün oldu asra bedel bir gece yaşadı Türkiye. O gece Erdoğan Aktaş evden çıkıp CNN TÜRK'e giderken bir vatandaş, bir yayıncı ve bir de baba olarak gitti. Bu o gece yaptığınız yayıncılıkta sergilediğiniz tavırlarda bunlardan hangisinin sizde ağır bastığını düşünüyorsunuz? Yani babalık refleksi mi? Yayıncı refleksi mi? Yoksa bu ülkenin bir vatandaşı olarak benim yapmam gereken şudur şeklinde bir düşünce mi?*

Erdoğan AKTAŞ: Galiba şöyle, insan olarak refleks verdim. İlk gördüğümde ben arkadaşlara yazdım: "Galiba darbe oldu, inşallah yanılıyorum. Yedek kıyafet alın ve haber merkezine geçin," dedim. Çok erken söyledim bunu, orada da iş itibarıyla da ciddi bir de kalabalık vardı. O zaman bir insan olarak refleks verdim.

Soluma dönüyorum, şaşkınlık içerisinde karım var. Bir duygu var. Aşk var. Çocuklarımın annesi aynı zamanda, arkadaşım. Ben gidiyorum derken bir vatandaş refleksi gösteriyorum; ama çocuklar sana emanet derken bir babayım. Ben böyle yayın yapacağım haberin olsun gerekirse git derken bir gazeteciyim. Sonra bir tekne buldum karşı tarafa geçmek için çünkü başka türlü geçemezdim. Ataköy'e doğru İstanbul'u biliyorsunuz. O zaman da bütünüyle yayınla ilgili birtakım reflekslerim var. Sürekli telefonla haberleşerek bir gazeteci refleksiyle davranıyorum. Oradan indiğim an artık sade bir vatandaşım. Çünkü kimse bir yere gidemiyor. Sonra bir taksici –sağ olsun Allah bin kere razı olsun adı Cengiz olan soyadını bilmiyorum– bir insan olarak işe çıkıyorsun ve alıp seni şirkete götürüyor. Ama diyorum ya biraz duygusallaşılıyor. Ülke duygusallaştı bu olaydan sonra. Haber merkezine girdiğiniz zaman orada hoop bir dakika bir liderlik, bir karar veriyorsunuz. Zaten verilmiş o karar, çünkü oradaki herkes zaten duruma uygun hareket ediyor. De-

vam ediyorsunuz. Helikopteri gördüğüm, duyduğum zaman “Baba” filmi aklıma geldi. Dışarıdan içeriye tararlar mı? Yaparlar mı? Yaparlar. Bunlar 250 kişiyi öldürmüş. O zaman net sayısı belli olmamakla birlikte belki daha fazla zannediyorduk. Helikopter indiği zaman önce karımı arıyorum, çünkü babayım. Sonra patronu arıyorum, hemen gazeteci oluyorum. Deli bir silsile yaşadığımız. Hepimiz o gece bambaşka duygular yaşadık.

TRTakademi: *O gece yapılan yayınlarda bir şey daha dikkati çekti. Geleneksel habercilik kaynaklarının dışında bir de yeni medya teknolojisiyle tüm ülkeye yayın yapıldı. Yeni medya teknolojilerinin medya içerisindeki rolü de böylece hem anlaşıldı hem de gücü arttı diyebiliriz miyiz?*

Erdoğan AKTAŞ: Tabi... Şöyle bir tanıtım yaptırđım ve başlığını da bilhassa kendim koydum: “WHATSAPP darbesini FACETIME bozdu” diye. İkisi de sosyal medya. Şimdi WhatsApp da bir sosyal medya aracı, Facetime da bir sosyal medya aracı. Gelmeden önce yeni medyayla ilgili olarak planlarım vardı. Fakat şöyle bir durum var. Sürdürülebilir olması gerekiyor. Sürdürülebilir olması da yeni gelir modelleri üretmekle ilgili bir durum. Henüz o yok ama üretmemiz gerekiyor. Yani o geliri üretmemiz gerekiyor ki hem bu yayın devam etsin, ona uygun istihdam gelişsin, ona uygun yeni arkadaşlar yetişsin hem de ona uygun bir pratiğı hep birlikte yaşayalım. Ama bu bir süreç olacak yoksa aklımda başka planlar var.

TRTakademi: *Olağanüstü dönemlerde yayıncılık dünyasında bir bilgi kirliliğı problemi var biliyorsunuz. Çok fazla seçenek var, çok fazla yayın yapan alternatif haber kaynağı var. Bazı aslı astarı olmayan haberler gündemi oluşturabiliyor, buna karşı da bir mücadele sürecini yönetmek gerekiyor. Yani haberin kaynağını doğrulamak, güvenilir haberi vermek aynı zamanda hızlı olmak zorundasınız çünkü sektör bunu gerektiriyor. Tabi ki o gece hızdan çok, doğru haberi vermek daha öncelikli bir şeydi. Ama bu tür süreçlerde bilgi kirliliğini önlemeye yönelik sizin uygulamalarınız nasıl ve medyamız bu konuda nasıl tedbir alabilir veya ne tür önlemler alabilir?*

Erdoğan AKTAŞ: Şöyle ki bunun kanunla düzenlenecek, düzeltilecek bir şey olduğunu düşünmüyorum. Çünkü konvansiyonel medya da birtakım kanunlara tâbi ama buna rağmen yalan yanlış bir sürü şey oluveriyor. İşin internet tarafındaki bilgi kirliliğı ise ciddi tartışılacak konulardan biri. İnternette gördüğümüz cümlelerin önemli bir bölümünün Mevlânâ’ya ait olmadığını düşünüyorum ki ben konunun uzmanı değilim. Twitter’da bir profesör şöyle bir şey yazdı –mealen söylüyorum tabi ki–: “Birisiz Hazreti Ömer’e demiş ki: ‘Biri sana şöyle şöyle kötülük yaptı.’ Hz. Ömer de: ‘Nasıl olur? Ben ona hiç iyilik yapmadım ki,’ demiş.” Dedim ki: “Hocam

bu laf Hazreti Ömer'in olamaz." Okuduğumdan değil ha bir mantık. Adalet sıfatıyla efsaneleşmiş bir figürden bahsediyoruz. Bırakın dinî figürü, tarihsel bir figürden bahsediyoruz. Olması mümkün değil yani. Bana verdiği yanıt şu: "Ya ben de bilmiyorum internette öyle gördüm," dedi. Sil o zaman o profesör unvanını, değil mi? O yüzden çok zor bu. Kriz anlarında haber atlamak biraz daha mazur görülebilecek bir şey olabilir. Çünkü vereceğiniz o haber birçok şeyi değiştiriyor olabilir veya hiçbir şeyi değiştirmeyecektir fakat ben Erol Olçak'ın öldürülme olayını ilk duyduğumda vermedim. Bilim kurgu gibi bir şey yaşıyoruz her şey bilgisayar oyunu gibi. Vermedim ve dedim ki: İnşallah bu da uydurmadır dedim, fakat olmadı. Sonra çok yakın bir arkadaşım aradı onun da yakın arkadaşı. Dedi ki: "Hastanede yiz, cenazesi başındayız," o zaman teyit etmiş olduk.

TRTakademi: *Çok karışık haberler de çıktı o gece. Cumhurbaşkanı kaçırıldı, yurtdışına kaçtı şeklinde, elemeyi neye göre nasıl yapıyoruz?*

Erdoğan AKTAŞ: Şöyle, biraz tecrübeyle yapıyoruz biraz kendi arkadaşlarımızla danışarak biraz da okumayla filan oluyor bu. O günü o ânı okumayla ve biraz risk alarak. Gerek o haberi vererek gerekse de vermeyerek. Fakat hepimiz biliyoruz ki saha şartlarında, özellikle kriz anlarında önce gerçekler ölür. Çünkü Cumhurbaşkanı ile ilgili birçok şey vardı. O günün kırılma noktası Cumhurbaşkanı sağ mı değil mi? Halkın karşısına çıkacak mı çıkmayacak mı mevzusuydu. Bu konuda birçok kartta yapıldı ve birçok tuhaf haberler çıkmış oldu. Dolayısıyla herkes bir yerden, bir noktadan bir şeyi tutup onun hesabını yapmaya çalışıyor. Ama unutmayalım ki sosyal medyada bu tür haberleri yayan insanların önemli bir kısmının gerçek kimliği yok. Bir de bu konularla ilgili çok sevdiğim birinin lafıydı, özellikle Twitter için söylüyor, diyor ki: "Twitter da bad boys örgütlüdür, good boys örgütlü olamaz." Yani hep bir negatif yapılanmayla karşı karşıyayız. Biri kara çalabilir, ben de karşı karşıya geldim. Hepimiz karşı karşıya geldik ya da gelebiliriz. İşin sosyal medya tarafını onun ürettiği tırnak içindeki haberi haber olarak kabul edip etmeme konusunda benim ciddi problemlerim var. Bazıları diyor ki: "Ben haberi Twitter'dan takip ediyorum." Ben hâlâ o noktada değilim. Evet, orası bir mecra kabul, ama haber takip etme mecrası değil bence. Şimdiki çocuklar, özellikle yeni nesil copy paste alışkanlığıyla gidiyor. Bir şey de okumuyorlar. İnternetteki bu bilgi kirliliğinden nasıl kurtaracağız onları, bütün dünyanın sorunu bu.